

HORGAS BÉLA

Időkarambol

*Valamikor szappanszagú nyakához térni,
futni pofonjai zajától, szélvédő szoknyája
mögé sáncolódni jó volt s lehetett; mikor?
már nem úgy tudható, mint a tegnapi vizespohár
hallgatása a kút kávján, megbízhatóan áradt;
mégis, e sávok értelme kérgesebb formákban
ütközik most elő a szürkeség sikálta peremről,
honnan amúgy is lebillen minden, elnyeli a cet.*

*Még él, mert mi mást mondhatnék az apám kezének
hiányától évek óta süllyedő kertben, kiszáradt
fenyők lánzsái közt, mögötte lépegetve, a meg-
megtántorodó testre és a demenciátalpa alól
kitüremkedő szellemfoszlányokra, ahogy idült képek
pattogzó fényébe vonnak: ülünk az omló házban és
ő pénzt tuknál rám, most hozta a postás, vedd el,
vagy autóban utazom vele, kényszerű Peer Gynt-e?
nem! de mi mást, mert még ez már, időkarambol;
az ablak előtt elhibbanó világfilm kockáit egy
templomi freskó végtélet-giccsével elkeveri.*

*Mikor volt, mikor lesz, trom, a délutáni nap
árnyat vet paptromra, szó fogja be vagy csak
a festék; szégyen-e, ha egyre áttetszőbb lesz,
zavarosabb, ahogy távolodunk, méz és vakolat,
s hideg bőrükkel a kozmikus téglák, közeledünk.*

Mint

*Mint héjatlán létező,
ki a meleg kockáit tologatja, porba ír,
mint kósza edény,
ha ebvontítás köröz éhes ajkain,
mint néma kérdés,
ha papírmezőn alkonyfényt tekercesel,
mint futó hasonlat
egy merev éj faragott oszlopára csavarintva,
mint villamos nyiszorgását
hallgató langyos kavics, ahogy a Bábelt
álmodó óriásdaruk csontlábainak tövéből föltekint.*

A kivénhedt kapusok

*Míg fakóra mosott uniformisát az égbolt
széttéríti, ideleenn sírás itat gyámoltalan
füveket. Sáros a Föld hasa. A Lég fölfuvalkodott
szellemei árnyékra vetődnek, kivénhedt kapusok;
megveregeti vállukat egy kimondhatatlan tréner
és ők lefutnak sántítva, eltűnnek rongyos
jelmezeik az öltözők, zuhanyozók folyosóin:
taps és fütty száll, stadionhördülések, vérszag;
mint sebes nyelv összezárt szájban, sajognak
a kiszolgált időből vissza kacska történeteik,
hogy megmagyarázzák... mit? És kinek?
Nevetünk elnézően, mintha értenénk; igyekezetük
heve hideg lábunkat melegíti, holott
a hegyes orral meszelt kapufélfa élének zuhanók,
kezüik közt bőrgolyótlan, zizegő ürességgel,
azok is, nem mi vagyunk? S minden kitérő oda visz.*

BERNÁTH CSABA: TOROCKÓI UTCARÉSZLET